

E, nećeš više !

Čekam na peronu željezničke stanice Mirjanu, svoju nekadašnju susjedu i kolegicu iz prvog osnovne. Stanovali smo u najvećoj i najljepšoj zgradi odmah pokraj "ćirine" željezničke stanice. Mirjanin je otac bio šef Ložionice. Bilo je to u vrijeme kad su još po nalogu Partije UDBA i OZNA "...tragali za domaćim izdajnicima i inforbircima", pa su neki su dojavili u Komitet da je Mirjanin djed po ocu nešto zabrljao u prošlom bratoubilačkom ratu, zbog čega je njen otac, dobio protiv svoje volje, hitan premještaj u jedan mali gradić na Kosovu. Tako su naši dragi susjedi odselili tek što je Mirjana završila prvi osnovne i od tada se više nismo vidjeli. No, ona mi se sad odjedanput, sasvim iznenada javlja i kaže:

- Dolazim "ćirom"! Čekaj me na stanici!

Večer je i "ćiro" ulazi u stanicu. Parnjača vuče samo dva putnička vagona, a kad se vlak zaustavi vidim kako iz onog drugog izađe jedna starija punačka gospođa. Pitam se je li to Mirjana? Ta me dilema probudi iz sna.

Bože, što sve čovjek može sanjati kad ostari!? Već 55 godina nema tu ni "ćire", ni željezničke stanice, a Mirjana živi u Nišu i nisam je vidio 70 godina. Kad sam to ispričao prijateljima, spočitavaju mi da previše sanjam, pa o tome još pričam i pišem. Na to ja sam sebi rekoh:

-E, nećeš više !

Jer, nije samo to. I žena mi prigovara da ne perem redovito zube prije spavanja pa zato sanjam "gluposti", neki mi daju savjete da ne spavam na leđima, ne razmišljam ni o čemu kad legnem, da brojim u sebi ovce, da uzmem neke tablete za spavanje... Sve sam probao ali ne ide. Nitko ne razumije da stari ljudi slabo spavaju. Najčešće se rano bude, jedva odspavaju nekoliko sati, a san im je "tanak" i uvijek isprekidan buđenjem. Bude se na svaki šušanj, pokret i okret, pogotovu ako su još preživjeli i neki potres. Zato ja onda odlučim da odmah nakon prvog buđenja ustanem, kako ne bih u nastavku opet nešto sanjao.

Tako jutros ustanem u 3 ujutro, upalim svjetlo i obučem se kao da ću na posao. Naravno, odmah uzmem mobitel da vidim ima li kakvih novosti i poruka. Komšija ugledao svjetlo, pa mi šalje poruku messengerom:

- Što je susjed ? Da nije nešto loše? Treba li hitna?

-Ne treba. Hvala! Sve ok! Digao sam neku zanimljivu knjigu iz Gradske knjižnice, pa sam nestrpljiv da je što prije pročitam. Lažem ja.

I supruga me čula, ustala, pa kaže:

- Počeo si i po noći buljiti u taj mobitel! Da ti nije nešto slabo?

-Nije, nego mi susjed poslao neku poruku, pa čitam.

Sin na katu čuo razgovor, probudio se i on, pa zove internom vezom:

-Šta je stari ? Da nisi bolestan?

Svi osim mene misle: Evo, gotov je! Prolupao! Zato sam odlučio da više ne sanjam i o tome ne pišem, ali ni da ustajem rano i ne palim svjetlo. A najradije bih skočio, zgrabio onu svoju gitaru što visi na zidu i po njoj već pada prašina, pa iz sveg glasa razgوليو onu staru: "Ništa me ne boli, samo mi se srcu rana pozlijeđuje stara...". Opet pomislim, ako to napravim susjedi će sigurno zvati ili hitnu ili policiju. Pa ti sad vidi !? Ni spavati, ni sanjati, ni ustati, ni pjevati, ni svirati...

Petrinja, 19.04.2023. godine

Anto Fačko